Селянин і чорт

Жив-був одного разу розумний і вигадливий селянчик, про витівки якого можна було б розповісти багато: але найкраща історія все ж таки про те, як він одного разу підловив чорта і обдурив його.

Селянчик одного дня обробляв своє поле і зібрався їхати додому, коли вже настали сутінки. Раптом він побачив посеред свого поля купу жарин, і, коли він підійшов, сповнений подиву, то побачив, що на жарі сидить маленький чорний чорт. «Ти, мабуть, сидиш на скарбі?» — сказав селянчик. «Авжеж, — відповів чорт, — на скарбі, в якому більше золота й срібла, ніж ти бачив за все своє життя». «Скарб лежить на моєму полі і належить мені», — сказав селянчик. «Він твій», — відповів чорт, «якщо ти два роки віддаватимеш мені половину того, що приносить твоє поле: грошей у мене вдосталь, але я прагну плодів землі». Селянчик погодився на угоду. «Але щоб під час поділу не виникло суперечки, — сказав він, — нехай тобі дістанеться те, що над землею, а мені — те, що під землею». Чорту це сподобалося, але хитрий селянчик посіяв ріпу. Коли настав час жнив, з'явився чорт і хотів забрати свій урожай, але він не знайшов нічого, окрім жовтого в'ялого листя, а селянчик, цілком задоволений, викопав свою ріпу. «Цього разу перевага була на твоєму боці, — сказав чорт, — але наступного разу [412] так не буде. Твоє те, що росте над землею, а моє — те, що під нею». «Мені теж добре», — відповів селянчик. Але коли настав час сівби, селянчик знову посіяв не ріпу, а пшеницю. Урожай дозрів, селянчик пішов на поле і зрізав повні колосся аж до землі. Коли прийшов чорт, він знайшов лише стерню і в люті зірвався вниз у скелясту ущелину. «Так треба обдурювати лисиць», — сказав селянчик, пішов і забрав собі скарб.